

Quin panorama

À

Aquesta columna és el ressò d'un altre article que va publicar Gonçal Mazcuñan al "Regió7" del 25 de juny i que crec que s'hauria d'escampar fins a arribar a totes les orelles que l'haurien de sentir. En la seva reflexió, que titula "Anem bé de voluntaris, però ens sobren molts galtes", fa un elogi del voluntariat, dels homes i dones que esmercen el temps lliure i l'esforç per fer la seva aportació a alguna causa i després, de retruc, mira a l'altra banda, al cantó dels galtes. I es pregunta per què en l'altre extrem n'hi ha tants que reben tant i no col·laboren en res. Per què «en una societat amb milers de persones que reben prestació social, aliments, atenció sanitària, escolarització, beques menjador que es nodreixen dels impostos i de la solidaritat dels conciutadans, és impossible trobar algú disposat a gestionar les cadires de la Rosita? Algú que repari la font pudenta del pati del Servei d'Ocupació? Algú que col·labori a mantenir endreçat el circuit urbà de l'Anella Verda? Algú a qui encomanar que tregui els claus rovellats dels jocs infantils del parc de la plaça de l'Institut? Algú que...». La seva reflexió es podria resumir en un titular d'una cançó del Raimon: "Qui pregunta ja respon". El que indigna és que els que haurien de respondre no ho facin. Que l'únic que facin -amb els diners de tots- sigui posar-se la disfressa del bonisme per sortir a la foto i fer com si no se n'adonessin.

Fa pocs dies vaig llegir que dues germanes de 94 i 83 anys d'un poble de Sòria, que vivien en una residència, es van haver de separar perquè la Junta de Castella i Lleó li havia retirat a la més gran la paga contributiva de 380 euros, ja que entre la seva i la de la seva germana superaven els 8.900 euros anuals de pensió i per seguir cobrant havien de viure en «domicilis diferents». Davant d'això, la més jove, que acabava d'ingressar-hi per viure els últims anys amb la seva germana, se'n va tornar a casa. No hi ha una llei de «reagrupament familiar» per a elles. El que hi ha per a elles i per a molts del país que han treballat de valent tota una vida ja ho sabem. El que hi ha per als altres, també, però ens costa tant dir-ho en veu alta...